

HENRY MANCINI I AUDREY HEPBURN

ABSÈNCIES

No us ha commogut la mort de Mancini? No puc creure que no hàgiu sentit tristor, fa uns mesos, amb la notícia. I és que Henry Hank Mancini era molt Mancini. La Música i el Cinema (així, totes dues disciplines en majúscula) han perdut un dels seus valors emblemàtics.

I no només aquestes dues branques, també la lírica o la poesia. I sinó, pensau: Qui ens ha fet somiar com ell? (només Jules Verne havia filat tan prim). No hem viatjat, lluny, gràcies a ell a través dels rius de la lluna? No ens hem embriagat de vi i perfumat de roses mentre cantàvem les seves cançons inspirades?...

Si això no és poesia, ja em direu què és.

He cercat algunes notes biogràfiques per les enciclopèdies musicals que tenc a l'abast. I he de dir que, malauradament, el nom de Henry Mancini no surt a totes. Més bé diria que apareix (i breument) a poques. Llàstima. Com es nota que molts dels historiadors del fet musical deixen de banda els compositors de bandes sonores. Quin desastre! Com si la Música escrita per acompanyar imatges fos de segon ordre!

I deman: no és la Música de cinema una part importantíssima de la història del fet musical? Quants de compositors, d'aquests anomenats de Música clàssica no han volgut escriure per al cinema! Nino Rota n'és un cas exemplar. I entre nosaltres Baltasar Samper. Podríem entendre la història de la Música del segle XX sense el cinema? De cap manera!

És per això que no entenc aquesta absència en alguns diccionaris que recopilen el fet musical. Al meu entendre, dues altres mancances com aquesta poden desqualificar totalment l'autor. Henry Mancini (i com ell altres «vaques sagrades») ha de figurar a qualsevol Història de la Música que vulgui rebre el qualificatiu de seriosa. I no hi ha de figurar de qualsevol manera, sinó que amb lletres grans, les mateixes que s'utilitzen per escriure els noms de Mozart, Brahms o Beethoven. Vaja sinó!

PERE ESTELRICH I MASSUTÍ

COLORS

Només veure-la vaig pensar que era incapaç de trobar-li cap línia recta. És l'al·lota més voluptuosa i sensual que he vist en pantalla gran. Estic parlant de la protagonista de *Mississipi Masala*, la pel·lícula de Mira Nair, protagonitzada per Denzel Washington i Sarita Choudhury. Una pel·lícula que es pot considerar com un cant a la mescla de races i cultures, tot i advertint de les dificultats que, ara i sempre, aquesta mescla du implícites.

La història de l'exili forçós al que Idi Amin obligà en 1972 els asiàtics d'Uganda dona pas a una història d'amor molt a l'estil de *Romeo i Julieta* però, això sí, en terres americanes, en el que podríem anomenar el Sud profund dels Estats Units.

És curiós observar com els pocs WASP's que entren dins la trama resten poc menys que ridiculitzats: un operari d'una grua a la caça d'automòbils amb els cops encara calentets per a aprofitar-se de la necessitat de la gent i assegurar uns beneficis ràpids i segurs; un propietari de motel al qual el seu fill intenta fer veure que els indis dels que parlen no són els mateixos que foren quasi exterminats pels seus avantpassats; i un advocat del més baix estil que, esgrimint el més flagrant dels «farols», fuig cap endavant amenaçant amb un «posa'm a prova».

Afortunadament, aquests personatges són gairebé anecdòtics, ja que el nus de la qüestió es centra fonamentalment en els problemes de la gent de color. Una gent composta per tots aquells que no són blancs (aquest no és un color), els quals comparteixen el menyspreu i la discriminació a què són sotmesos, però que són incapaços d'unir els seus esforços per a fer-los front. Aquest és el vertader missatge de la pel·lícula: l'elecció entre el manteniment d'unes tradicions que et fermen a les teves arrels i t'identifiquen culturalment, per una banda; i l'adaptació a una nova terra, unes noves concepcions, uns nous valors que es contradiuen constantment amb el que fins al moment havies après, però que has d'acceptar i assumir sempre que no vulguis romandre exclòs del model imperant.

El tema del racisme és tractat també, entre altres, en la darrera pel·lícula de Coline Serreau, titulada *La Crisis*. Anunciada com una comèdia, l'obra representa una espècie d'anàlisi sobre la mateixa existència humana, sobre els conceptes bàsics de l'amor, l'amistat i la solidaritat amb els altres. Pel meu gust, i amb el permís de Monty Python, tal vegada el títol de *El sentit de la vida* hauria estat més adient. Vincent Lindon interpreta al protagonista d'aquest al·legat que no amaga una intenció moralitzant, la qual, tot i essent evident, entra dins l'espectador mitjançant un eficaç llenguatge cinematogràfic, uns personatges ben de-